

Ενώπιον:

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΟΥ
ΜΕΛΟΣ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ
ΜΕΛΟΣ: ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

Μεταξύ:

Μ.Μ., Παραπονούμενου
-και
Α.Π., Εγκαλούμενης

Ημερομηνία: 21/2/2024

**ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ**

Α) ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Βάσει του κατηγορητηρίου της πιο πάνω υπόθεσης, η εγκαλούμενη δικηγόρος αντιμετωπίζει δυο κατηγορίες οι οποίες αφορούν κατ' ισχυρισμό παραβάσεις του άρθρου 17(1) και (2) του Περί Δικηγόρων Νόμου (Κεφ. 2) και των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών του 2002, κ. 1 – 9 και 11, ως ακολούθως:

Κατηγορία 1^η:

Επονείδιστη προς το επάγγελμα του δικηγόρου διαγωγή και συμπεριφορά κατά τρόπο που αντιβαίνει και συγκρούεται με τις πρόνοιες του Περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών κατά παράβαση του άρθρου 17(1) και (2) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 όπως τροποποιήθηκε και των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών του 2002, κ. 1 – 9 και 11.

Λεπτομέρειες Πειθαρχικού Παραπτώματος

Εγκαλείστε διότι ενώ ήσασταν δικηγόρος εγγεγραμμένη στο Μητρώο των ασκούντων το επάγγελμα δικηγόρων και ασκούσατε δικηγορία, κατά ή περί τον Σεπτέμβριο του 2008 παραλάβατε σε μετρητά το ποσό των Ευρώ 42.500 από τους ΜΜ και ΓΚ εκ μέρους ανύπαρκτης νομικής οντότητας.

Κατηγορία 2^η:

Επονείδιστη προς το επάγγελμα του δικηγόρου διαγωγή και συμπεριφορά κατά τρόπο που αντιβαίνει και συγκρούεται με τις πρόνοιες του Περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών κατά παράβαση του άρθρου 17(1) και (2) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 όπως τροποποιήθηκε και των περί Δεοντολογίας των Δικηγόρων Κανονισμών του 2002, κ. 1 – 9 και 11.

Λεπτομέρειες Πειθαρχικού Παραπτώματος

Εγκαλείστε διότι ενώ ήσασταν δικηγόρος εγγεγραμμένη στο Μητρώο των ασκούντων το επάγγελμα δικηγόρων και ασκούσατε δικηγορία, κατά ή περί τον Σεπτέμβριο του 2008 εκδώσατε απόδειξη παραλαβής χρηματικού ποσού ύψους Ευρώ 42.500 εκ μέρους ανύπαρκτης νομικής οντότητας.

B) ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ

Η Εγκαλούμενη διά του συνηγόρου της, εμφανίστηκε ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου στις 11/1/2024 για απάντηση στις κατηγορίες που αντιμετωπίζει και υπέβαλε προφορικά προδικαστικές ενστάσεις επί της διαδικασίας, οι οποίες συνοψίζονται ως ακολούθως:

1^η προδικαστική ένσταση

Η παρούσα διαδικασία θα πρέπει να ακυρωθεί και/ή το κατηγορητήριο να απορριφθεί καθότι προώθηση της παρούσας πειθαρχικής διαδικασίας αποτελεί κατάχρηση, εφόσον έχει παραβιαστεί το συνταγματικό της δικαίωμα για διάγνωση της όποιας πειθαρχικής ευθύνης της αποδίδεται, εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος. Αποτελεί, συνοπτικά, θέση της Εγκαλούμενης ότι, τα αδικήματα που της καταλογίζονται, με βάση τις λεπτομέρειες των αδικημάτων, αφορούν αποδιδόμενες ενέργειες που έλαβαν χώρα κατά το έτος 2008 και

συνεπώς, υπάρχει καθυστέρηση στην καταχώρηση του παρόντος κατηγορητηρίου σε τέτοιο βαθμό, που συνιστά κατάχρηση της διαδικασίας.

Η Εγκαλούμενη δικηγόρος παρέπεμψε σε σχετική νομολογία των Κυπριακών Δικαστηρίων σε σχέση με το ζήτημα της καθυστέρησης στην προώθηση μίας πειθαρχικής διαδικασίας, αλλά και σε προγενέστερες αποφάσεις του Πειθαρχικού Συμβουλίου και κάλεσε το Πειθαρχικό Συμβούλιο, όπως απορρίψει την υπόθεση από το στάδιο αυτό.

2^η προδικαστική ένσταση

Περαιτέρω η Εγκαλούμενη, ήγειρε ενώπιον μας ότι υφίσταται εκκρεμοδικία μεταξύ του Παραπονούμενου και της ίδιας, διά της Αγωγής υπ' αρ. XXXX/2014, ενώπιον του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας και ότι το Πειθαρχικό Συμβούλιο θα πρέπει να απέχει από την εκδίκαση της παρούσας ενώ υφίσταται Αγωγή ενώπιον Δικαστηρίου με τα ίδια ζητήματα. Παρέδωσε προς τούτο την Έκθεση Απαίτησης στην Αγωγή και παρέπεμψε σε συγκεκριμένες παραγράφους που κατά την άποψη της Εγκαλούμενης, διαπιστώνεται ταύτιση των επίδικων θεμάτων.

Γ) ΝΟΜΙΚΗ ΠΤΥΧΗ

Ως έχει νομολογηθεί, η φύση των καθηκόντων του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι οιοσδήποτε δικαστική (**Αναφορικά με το άρθρο 17(4) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 και Αναφορικά με τον Θ.Κ. και άλλων δικηγόρων, Πειθαρχικές Εφέσεις 1/91, 2/91, 1/92, 2/92, 3/92, (1993) 1 ΑΑΔ 186**) και η πειθαρχική διαδικασία εναντίον δικηγόρου και η ακρόαση της εκάστοτε υπόθεσης ενώπιον του Πειθαρχικού Συμβουλίου, ως προνοεί ο Κ. 6(5) των περί Δικηγόρων (Πειθαρχική Διαδικασία) Κανονισμών, διεξάγεται κατά το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης που εκδικάζεται συνοπτικά (**Αναφορικά με το άρθρο 17(4) του Περί Δικηγόρων Νόμου Κεφ. 2 και Αναφορικά με τον Μ.Π. Δικηγόρο, Πειθαρχική Έφεση 2/2010, (2012) 1 ΑΑΔ 2598**).

Ακόμα, το πειθαρχικά διωκόμενο άτομο έχει τα ίδια δικαιώματα που κατοχυρώνει το Σύνταγμα σε άτομα που διώκονται ποινικά (**Φιλίππου ν. Πειθαρχικό Συμβούλιο (2000) 1 ΑΑΔ 1839, Μ.Χ. Δικηγόρος (2003) 1 ΑΑΔ 442**).

Αποτελεί βασική αρχή, ότι στις υποθέσεις πειθαρχικής φύσης, θα πρέπει να τηρούνται οι αρχές της φυσικής δικαιοσύνης, όπως προνοούνται στο Σύνταγμα, καθώς και στο Άρθρο 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Το άρθρο 30(2) του Συντάγματος και το άρθρο 6.1 της ΕΣΔΑ, διασφαλίζουν το δικαίωμα κάθε διωκόμενου προσώπου για διάγνωση της ποινικής του ευθύνης εντός εύλογου χρόνου. Σύμφωνα με την πάγια επί του θέματος νομολογία, ο «εύλογος χρόνος» καθορίζεται από τα περιστατικά της κάθε υπόθεσης.

Στην **Ποινική αίτηση 14/2018, Μονομερής Αίτηση από την L.C.A. DOMIKI LTD**, αναφορικά με τον ποινικής δικονομίας Νόμο Κεφάλαιο 155, άρθρο 43(2), το Ανώτατο Δικαστήριο ανέφερε μεταξύ άλλων τα πιο κάτω σε σχέση με την καθυστέρηση στην καταχώρηση κατηγορητηρίου και την άρνηση του πρωτόδικου Δικαστή να επιτρέψει την καταχώρηση του:

« Η επιδίωξη της παρούσας αίτησης στοχεύει στην έκδοση διατάγματος από το Ανώτατο Δικαστήριο προς καταχώρηση του ιδίου κατηγορητηρίου. Θα πρέπει να λεχθεί ότι η αίτηση που εισάγεται στο Ανώτατο Δικαστήριο μετά από άρνηση παραχώρησης άδειας καταχώρησης κατηγορητηρίου στο Επαρχιακό Δικαστήριο, δεν έχει την έννοια της εφέσεως. Επομένως το Δικαστήριο, ως Ανώτατο, κρίνει πρωτογενώς και εξ ιδίων του την υπόθεση και τα περιβάλλοντα γεγονότα και δύναται, ανάλογα, να ασκήσει τη δική του ευχέρεια διατάσσοντας την καταχώρηση του κατηγορητηρίου.

Το άρθρο 43 έχει αποτελέσει ερμηνευτικό αντικείμενο τόσο σε συγγράμματα, όσο και σε νομολογία και αναφέρονται τα λεχθέντα στο σύγγραμμα του Γ.Μ. Πική «Ποινική Δικονομία στην Κύπρο», δεύτερη αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 123 και 124, όπου καταγράφεται ότι ευλόγως ένα Δικαστήριο δύναται να αρνηθεί να εγκρίνει κατηγορητήριο αν αυτό είναι στοιχειοθετημένο κατά τρόπο που παραβιάζει τους κανόνες διατύπωσης των κατηγοριών, ή, προκαλείται σύγχυση ή καταπίεση από τη συνένωση κατηγοριών. Ένα κατηγορητήριο θα πρέπει να είναι σύμφωνο με τους κανόνες διατύπωσης κατηγορητηρίου όπως προνοείται από τον ίδιο το Νόμο. Η θέση της νομολογίας έχει αποτυπωθεί επίσης σε αριθμό υποθέσεων όπως, (μεταξύ άλλων), Αίτηση για Έκδοση Διατάγματος, (Αίτηση από Γεώργιο Κακαράντζα), Ποινική Αίτηση αρ. 2/2105, ημερ. 29.1.2015 και Ποινική αίτηση (Αίτηση από Γεώργιο Κακαράντζα) αρ. 12/2018, ημερ. 19.9.2018, όπου αναφέρονται τα όσα έχουν ήδη αποτυπωθεί προηγουμένως.

Ένα κατηγορητήριο δεν πρέπει να είναι μόνο διατυπωμένο ορθά και νομότυπα ώστε να αποφεύγεται σύγχυση ή κατάχρηση ή πίεση σε ένα κατηγορούμενο πρόσωπο, αλλά πρέπει και να συνάδει με τους σκοπούς της ποινικής δίωξης ευρύτερα. **Μεταξύ των παραγόντων που το Δικαστήριο μπορεί να λάβει υπόψη είναι και η πάροδος του χρόνου, η φύση των αδικημάτων, η δυνατότητα εναλλακτικής ή πρόσθετης θεραπείας και βεβαίως η ενόχληση που μπορεί να προκύψει στο όλο σύστημα απονομής της δικαιοσύνης λόγω μακράς καθυστέρησης ή κατάχρησης δικαστικής διαδικασίας.**

Δεν διαπιστώνεται οποιοδήποτε σφάλμα αρχής από το πρωτόδικο Δικαστήριο στην άρνηση καταχώρησης του κατηγορητηρίου για τους λόγους που έχει καταγράψει στη σχετική απόφαση του και τη βεβαίωση που δόθηκε, παρόλο που τα αδικήματα δεν έχουν παραγραφεί ούτε αστικώς, ούτε ποινικώς. Οι λόγοι που δόθηκαν στοιχειοθετούν ευλόγως την άσκηση της διακριτικής του ευχέρειας προς τη συγκεκριμένη κατεύθυνση. Η επίκριση που διατυπώνεται ως προς το λανθασμένο της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου με αναφορά στην ποινική ευθύνη κατηγορούμενου αυτής αρχομένης από τη σύλληψη ή καταγγελία του δεν είναι δόκιμη. Στην περίπτωση της έκδοσης επιταγών αφετηρία της κατά το Νόμο ποινικής ευθύνης έχει η διαπίστωση ότι δεν υπήρχαν τα διαθέσιμα κεφάλαια ή ο λογαριασμός ήταν κλειστός και όχι τότε αποφασίζει ο παραπονούμενος να προχωρήσει σε ιδιωτική ποινική δίωξη. **Η μη παραγραφή δεν εξισούται με ελευθερία άσκησης δίωξης οπότε το κρίνει πρόσφορο ο παραπονούμενος. Η ποινική φύση της δίωξης τη διαφοροποιεί από την αστική ευθύνη και δεν είναι ζήτημα που άπτεται μόνο της επιβολής ποινής εάν και εφόσον κριθούν οι κατηγορούμενοι ένοχοι.**

Η ουσία παραμένει ότι η καθυστερημένη δίωξη σε αυτά τα δεδομένα είναι τέτοια που σε συνδυασμό με τη συνοπτική φύση της ποινικής διαδικασίας δικαιολογεί ένα Δικαστήριο να αναχαιτίσει την περαιτέρω πορεία όσον αφορά τουλάχιστον την ποινική πτυχή της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων. Οι διαβουλεύσεις προς επίλυση της διαφοράς είναι ως ένα σημείο θεμιτές. Ο παράγων του χρόνου όμως έχει τη δική του αυτοτέλεια.

Για τους ίδιους λόγους και το παρόν Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν μπορεί να καταχωρηθεί το κατηγορητήριο το οποίο, όπως έχει προαναφερθεί, περιλαμβάνει 57 κατηγορίες με αδικήματα που έχουν διαπραχθεί προ πενταετίας και με γεγονότα τα οποία κάλλιστα μπορούν να αποτελέσουν το αντικείμενο επίλυσης της αντιπαράθεσης των διαδίκων σε άλλες ευχερέστερες διαδικασίες.

(Υπογράμμιση και τονισμός δικά μας)

Σε συνάφεια με την πιο πάνω απόφαση, παραπέμπουμε και στην υπόθεση **Αναφορικά με την μονομερή αίτηση της St. Raphael Private Hospital Ltd, Ποινική Αίτηση 3/2020, ημ. 29/05/2020**, όπου αφορούσε κατ' ισχυρισμό αδίκημα το οποίο διαπράχθηκε το 2014 και επιχειρήθηκε η λήψη μέτρων το 2019. Το Πρωτόδικο Δικαστήριο δεν επέτρεψε την καταχώρηση κατηγορητηρίου ένεκα της προκύψασας καθυστέρησης και το Ανώτατο Δικαστήριο, επιβεβαιώνοντας ως ορθή την προσέγγιση του Πρωτόδικου Δικαστηρίου, κατέληξε ως εξής:

Κρίνω ότι ασκήθηκε εύλογα η διακριτική του ευχέρεια σημειώνοντας ότι υπήρξε μεγάλη καθυστέρηση στην καταχώρηση του κατηγορητηρίου χωρίς μάλιστα να δοθεί ικανοποιητική δικαιολογία, έχοντας κατά νουν ότι το αδίκημα διαπράχθηκε το 2014 και κατηγορούμενος είναι φυσικό πρόσωπο και όχι το σωματείο για το οποίο εκδόθηκαν τα τιμολόγια και το οποίο είχε διαλυθεί από το 2014.

[..] Κάτω από αυτά τα δεδομένα το παρόν Δικαστήριο θεωρεί ότι δεν μπορεί να επιτρέψει την καταχώρηση του συγκεκριμένου κατηγορητηρίου το οποίο αφορά σε αδίκημα που διαπράχθηκε προ πεντέμισι ετών περίπου με την έκδοση της επίδικης επιταγής, που μπορεί μάλιστα να αποτελέσει και αντικείμενο επίλυσης ως αστική διαφορά.

(Υπογράμμιση και τονισμός δικά μας)

Περαιτέρω, στην υπόθεση **Παπαργυρίου ν. Ελλάδας, Αρ. Αίτησης 55846/2015, ημ. 21/11/2019**, το ΕΔΑΔ κατέληξε ότι η διαδικασία εναντίον του Αιτητή, η οποία διήρκησε από τις 2004 και έληξε το 2015, ήταν υπερβολικά μακρά και ασυμβίβαστη με την απαίτηση του εύλογου χρόνου που ορίζεται στο άρθρο 6.1 της ΕΣΔΑ.

Ακόμα, σχετική είναι και η απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην **Αναθεωρητική Έφεση αρ. 47/14, 1. Συμβούλιο Εφέσεων Υπουργείου Δικαιοσύνης και Δημόσιας Τάξης κ.ά. ν. Παναγή κ.ά., ημερομηνίας 25 Φεβρουαρίου 2021**, όπου λέχθηκαν τα εξής:

«**Το πειθαρχικά διωκόμενο άτομο έχει τα ίδια δικαιώματα που κατοχυρώνει το Σύνταγμα σε άτομα που διώκονται ποινικά** (Φιλίππου ν. Πειθαρχικό Συμβούλιο (2000) 1 ΑΑΔ 1839, Μ.Χ. Δικηγόρος (2003) 1 ΑΑΔ 442). Πέραν τούτου, η πειθαρχική διαδικασία εξομοιούται εν πολλοίς με την ποινική δίκη και σε ό,τι αφορά στις επιπτώσεις της εκκρεμοδικίας της επί της ζωής των κατηγορουμένων.

Το Άρθρο 30.2 του Συντάγματος, ταυτόσημο με το άρθρο 6.1 της ΕΣΔΑ, διασφαλίζει το δικαίωμα ενός κατηγορούμενου για διάγνωση της ποινικής ευθύνης εντός εύλογου χρόνου. Η παραβίαση του δικαιώματος μπορεί να οδηγήσει, ανάλογα πάντα με τα ιδιαίτερα περιστατικά της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που νομολογιακά έχουν διαμορφωθεί (Γενικός Εισαγγελέας ν. Καψού (2004) 2 ΑΑΔ 127), **ακόμα και σε ακυρότητα της δίκης, εάν ως εκ της καθυστέρησης προκύπτει επηρεασμός του δικαιώματος της δίκης** (Ευσταθίου ν. Αστυνομίας (1990) 2 ΑΑΔ 294, Γενικός Εισαγγελέας ν. Ευσταθίου (2009) 2 ΑΑΔ 376).

Ο προφανής σκοπός του Άρθρου 30.2 είναι η προστασία του κατηγορούμενου από υπερβολικές καθυστερήσεις, εφόσον, μεταξύ άλλων, δεν είναι δυνατόν ένας κατηγορούμενος να τελεί σε μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας για τη διάγνωση της ποινικής του ευθύνης, όπως υποδείχθηκε στην Καψού (ανωτέρω). Στην υπόθεση Α.Η. Δικηγόρος (2004) 1 ΑΑΔ 254, με αναφορά σε νομολογία του ΕΔΔΑ τονίστηκε η σημασία της απονομής της δικαιοσύνης χωρίς καθυστέρηση τέτοια που να θέτει σε κίνδυνο την αποτελεσματικότητα και την αξιοπιστία της.

Εν προκειμένω, στο τελικό αυτό στάδιο, δεν υπεισέρχονται βέβαια άλλοι αρνητικοί παράγοντες που συνήθως ακολουθούν την καθυστέρηση σε μια ποινική δίκη, όπως η απώλεια ή ο επηρεασμός της ποιότητας της μαρτυρίας, όμως παραμένει ως αντικειμενικό γεγονός η ιδιαίτερος μακρά καθυστέρηση και η συνεπακόλουθη ιδιαίτερος μακροχρόνια κατάσταση αβεβαιότητας ως στοιχείο που οδηγεί τελικά σε καταπιεστική (oppressive) μεταχείριση του κατηγορούμενου (Καυκαρής ν. Δημοκρατίας (1990) 2 ΑΑΔ 203) και ανατροπή της έννοιας της δίκαιης δίκης. Όπως υποδείχθηκε στην Χαραλαμπίδη ν. Αστυνομίας (2004) 2 ΑΑΔ 330: «Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων δεν περιορίζεται στην πολυπλοκότητα της υπόθεσης και στη συμπεριφορά του κατηγορουμένου. Έχει αναφερθεί και σε άλλους παράγοντες, Ένας τέτοιος παράγοντας είναι το τι διακυβεύεται για τον κατηγορούμενο. Ως εκ τούτου χρειάζεται ειδική επιμέλεια σε υποθέσεις που αφορούν την απασχόληση του κατηγορουμένου ...».

Συνεπώς, οι καθορισμένες αρχές που διέπουν το υπό εξέταση ζήτημα, καθώς και τις εξουσίες του Πειθαρχικού Συμβουλίου, είναι οι ακόλουθες:

α) Η φύση των καθηκόντων του Πειθαρχικού Συμβουλίου είναι οιονεί δικαστική και η πειθαρχική διαδικασία διεξάγεται κατά το δυνατό με τον ίδιο τρόπο όπως η ακρόαση ποινικής υπόθεσης που εκδικάζεται συνοπτικά.

β) Το πειθαρχικά διωκόμενο άτομο έχει τα ίδια δικαιώματα που κατοχυρώνει το Σύνταγμα και η Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σε άτομα που διώκονται ποινικά.

γ) Τυχόν καθυστερημένη δίωξη ιδωμένη σε συνδυασμό με τη συνοπτική φύση της διαδικασίας, δικαιολογούν την αναχαίτιση της παραπέρα πορείας της υπόθεσης και την απαλλαγή του πειθαρχικά διωκόμενου προσώπου.

Δ) ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ ΕΓΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ

Προτού προχωρήσουμε σε αξιολόγηση της προδικαστικών ενστάσεων που ήγειρε η Εγκαλούμενη, κρίνουμε σκόπιμο να καταγράψουμε συνοπτικά τα γεγονότα τα οποία περιβάλλουν την παρούσα διαδικασία και είναι αδιαμφισβήτητα και προκύπτουν από τα ενώπιον μας στοιχεία:

α) Το πειθαρχικό αδίκημα για το οποίο εγκαλείται η Εγκαλούμενη, σύμφωνα με τις λεπτομέρειες επί του Κατηγορητηρίου, έλαβε χώρα τον Σεπτέμβριο του 2008,

β) Ο παραπονούμενος καταχώρησε αγωγή εναντίον της Εγκαλούμενης και άλλων προσώπων, περί τις 5/8/2014,

γ) Ο παραπονούμενος υπέβαλε το παράπονο του προς τον Γενικό Εισαγγελέα στις 18/12/2020,

δ) Λήφθηκαν οι απόψεις της Εγκαλούμενης κατόπιν άδειας για προώθηση του παραπόνου και ετοιμάστηκε κατηγορητήριο το 2023.

Από τα πιο πάνω, προκύπτει ότι η Εγκαλούμενη, σχεδόν 16 χρόνια μετά την απόδοση σε αυτήν της τέλεσης των κατ' ισχυρισμό πειθαρχικών αδικημάτων, καλείται να απαντήσει στις κατηγορίες που αντιμετωπίζει, χωρίς να έχει δοθεί καμία δικαιολογία για αυτή την καθυστέρηση, ενώ παράλληλα, καλείται να απαντήσει στις κατηγορίες τρία και πλέον χρόνια μετά την υποβολή του σχετικού παραπόνου από τον Παραπονούμενο.

Σημειώνεται επίσης ότι, ενώ ο Παραπονούμενος αξιώνει με αστική αγωγή καταχωρηθείσα το 2014 χρηματικά ποσά έναντι μεταξύ άλλων προσώπων και της Εγκαλούμενης και μάλιστα, δικογραφεί σε αυτήν συγκεκριμένες λεπτομέρειες οι οποίες αντανακλούν στις λεπτομέρειες του κατηγορητηρίου, αποφάσισε να απευθυνθεί στον Γενικό Εισαγγελέα για καταγγελία μόλις τον Δεκέμβριο του 2020.

Είναι χωρίς ιδιαίτερο δισταγμό που κρίνουμε ότι η πρώτη προδικαστική ένσταση θα πρέπει να επιτύχει, λαμβάνοντας υπόψη τις νομικές αρχές που διέπουν το ζήτημα και συναρτώντας τις με τα δεδομένα της υπόθεσης, αφού το χρονικό διάστημα που έχει διαρρεύσει από την κατ' ισχυρισμό διάπραξη του πειθαρχικού αδικήματος μέχρι την καταχώρηση του κατηγορητηρίου παραβιάζει δυσμενώς τα δικαιώματα της Εγκαλούμενης, ως αυτά κατοχυρώνονται μέσα από το Σύνταγμα και την Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου.

Ενόψει της κατάληξης μας στην πρώτη προδικαστική ένσταση και της επιτυχίας του προβαλλόμενου λόγου, παρέλκει η εξέταση της δεύτερης προδικαστικής ένστασης.

Ε) ΚΑΤΑΛΗΞΗ

Κάτω από το σύνολο των πιο πάνω περιστάσεων, καταλήγουμε ότι η προδικαστική ένσταση της Εγκαλούμενης επιτυγχάνει και αυτή απαλλάσσεται από τις κατηγορίες τις οποίες αντιμετωπίζει.

Το παράβολο καταπίπτει προς όφελος του Πειθαρχικού Συμβουλίου.

Η απόφαση είναι ομόφωνη.

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΥΛΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ